

קול דמי

אופרה בשלוש מערכות

מלחין: איל מלכינסון
ליברית: צפיר קולת

משתתפים: אדם\אלוהים – בס-בריטון, חוה – מצו סופראן
הבל – סופראן, קין – בריטון, מקהלה (בס – אדמה, טנור – צמחים, סופראן
ומצו סופראן – חיות), שת – סופראן.

איפיון הדמויות
אדמה – קשה, יבשה, תובענית, מתפצחת ונפתחת רק אחרי הקרבת הבל ובסיום
מתאחדת עם שאר חלקי העולם – צומח, חי, בני אדם.
הבל – "בן של אמא", מפונק ואדנותי, מעט נכלולי, חבר של הנחש, מנסה
להשתלט גם על חלקו ובכורתו של קין. יסוד אויר
קין – פשוט, בעל חכמה "כפרית", רואה הכל אך בפשטנות, עובד קשה, אוהב
את הבל מתוך אחווה בסיסית, לא מסתדר עם חוה, "בן של אבא". נטול יסוד
מקביל
חוה – תחמנית, חפצה בהצלחתו של הבל (קצת בהקבלה לרבקה ויחסה ליעקב
ולעשו). יסוד אש.
אדם – מחשבה חד-מימדית, מוכווון מטרה, לא מבין את העולם (בניגוד לחוה),
מרגיש שמחובתו לאמן את קין בעבודת האדמה, לא מבין את הבל משום שהוא
אף פעם לא הבין שהוא מושל החיות. לא מבין את חוה, קנאי לה מאוד, שונא
את הנחש, פוחד מאלוהים (האֵתֶר) המיוצג עבורו על-ידי העולם כולו (חי, צומח,
דומם). יסוד המים (בזיעת אפיד).

דף זה הושאר ריק במכוון

תוכן ענינים

5	מערכה ראשונה [ראיית הנולד, חיזור ועימות אדמה, חגיגה]
5	אקספוזיציה :
5	תמונה ראשונה
5	חוה רואה את הנולד אך איננה מבינה מה היא רואה בחלום הביעותים
5	אָרְיָה – חלום חוה
6	תמונה שניה
6	אדם מחזר אחר האדמה ביאוש, הבל מתעמת איתה עימות ראשון
10	תמונה שלישית
10	קין מתעמת עם האדמה
10	תמונה רביעית
10	חוה מְתַנֶּה צרותיה בפני אדם על סרבנות האדמה והוא חושד בה בבגידה
11	אָרְיָה – דואט : הייתי בגן עדן
12	תמונה חמישית
12	חוה מלמדת את הבל לנצל העולם ומבקשת ממנו לגנוב החרב המתהפכת
16	תמונה שישית
16	חגיגה משפחתית של הנאות מטוב העולם
16	שיר חגיגה משפחתית – חטוף העולם
18	אָרְיָה - האדם שיכור אדמה
19	מערכה שניה [הבל משעבד, קין לומד, אהבת האחים, הקרבת הקורבנות]
19	תמונה ראשונה
19	הבל משעבד החיות
19	אָרְיָה - הבל משעבד החיות
20	תמונה שניה
20	תירוץ האחים לשיעבוד – להשליט סדר בעולם
21	תמונה שלישית
21	חוה מנסה להשְׁבִיעַ את האדמה
21	אָרְיָה – רֹאֵי אֲדָמָה
22	תמונה רביעית
22	אדם מלמד את קין להכין כלי עבודה
23	תמונה חמישית
23	הקרבת העולות על ידי האחים
23	ריקוד המזבחות
23	תמונה ששית
23	לפתח חטאת רובץ - הרהור
23	אָרְיָה – "לפתח חטאת רובץ"
24	מערכה שלישית [כשלון השגת החרב, הרצח, האבל, התקווה]
24	תמונה ראשונה
24	האחים מנסים להשיג את החרב המתהפכת
26	תמונה שניה
26	הקרבת הבל על ידי קין
26	אָרְיָה – צריד קרבן
27	ריקוד הרצח
27	תמונה שלישית
27	זעקת האדמה
27	אָרְיָה – זעקת האדמה
27	תמונה רביעית
27	השומר
27	אָרְיָה - שיר השומר
28	תמונה חמישית האבל
28	דואט אָבֵל של אדם וחוה
29	תמונה שישית קין ורוח הבל – התובנות
30	תמונה שביעית הוקל לאדמה
30	ההשלמה, המבול, הנחמה, שירת שת, הימים שעוד נכוננו לנו
30	"אורטוריה" – עולם תם ושלם

דף זה הושאר ריק במכוון

מערכה ראשונה [ראיית הנולד, חיזור ועימות אדמה, חגיגה]

אקספוזיציה:

שירת אדמה, צומח, חי, קטע מדרמת ההריגה והקרבה, קטע מדואט האבל של אדם וחווה.

תמונה ראשונה

חווה רואה את הנולד אך איננה מבינה מה היא רואה בחלום הביעותים

[חושך. אור רק על אמצע צד ימין של הבמה ועל מרכז קיר אחורי, חווה ישנה כשראשה במעבר בין האור לצל של כתם האור על הבמה גופה באור ורגליה בצל סיום האקספוזיציה. חווה מתעוררת מחלום, לאט, קמה לישיבה נתמכת ואז לישיבה ועמידה תוך כדי שירה]

אָרְיָה – חלום חווה

חלום שְׁהִיָּה לי
ביעות שְׁחִזָּר:
הנחש וְהָאֵבֶל,
הַמֶּלֶךְ אָכָזָר.

עץ שְׁמֶכָה בי שורש עצוב,
גן עדן אבוד.
אין לאיפה לשוב.

סיוט שעבר בי,
טַעַם דָּעָת ופָּרִי.
טעם גְּלוּת,
טעם שְׁכוֹל עֶפְרִי.

חֲזִיוֹן שחזיתי
מוֹנָח עַל חֲזִי:
שעשוע יונק
שעשוע יונק
על חֹר נחשים.

מביטים בי מלמעלה
אלוהים ואדם
בפרצוף מאשים,
כי פשעתי נגדם.

מאדם הגעתי -
אל עפר אשוב,
טוב לי מותי
ממות בן אהוב.

[חוה עוזבת לאט את הבמה, קין נכנס במקביל לה, שניהם חולפים זה על פני זו ללא מילים. כאשר חוה חולפת על פניו, קין מפנה פניו אחורה ומביט עליה, עוקב אחרי לכתה, משתופף כביכול אל צמח ומתבונן בו]

תמונה שניה

אדם מחזר אחר האדמה ביאוש, הבל מתעמת איתה עימות ראשון

[מצידה השני של הבמה נכנס אדם מזיע ומלוכלך מאדמה ועפר]

קין : אבא
אדם : כן קין
קין : למה תזיע?
אדם : אין דבר, זה עובר, מיד אנגב.
תחזיק רגע קט, זה רק מעדר [מוסר לו מעדר, מנגב באמת היד את המצח שלו]
ראית את אמא?
קין : לא.
ראיתי אותה מתעוררת,
כאילו יצאה מחלום,
את פניה כיסו עננים.
הלכה, ומאז נעלמה.
אדם : אם כך, זה זמן טוב לברר עניינים
קין : עם מי? עם ה...
אדם : [מרמז אחורה למקהלה בתנועת ראש]
איתה, צרתי, הבאה בימים
קין : את זה תסגרו בינכם, לי יש די עבודה
אדם : טוב, חזור במהרה, תעשה לי טובה

[קין עוזב עם המעדר]

[אדם מסתובב חסר מנוח, מדי פעם מסתכל במקהלה וחוזר להסתובב עד שהוא אוזר אומץ ופונה אליה]

אדם : מה את רוצה ממני?
ממה תבכי? ממה תצחקי?
איך לְרָצוֹת אוֹתְךָ?
על מי, על מי תצרחי?
פעם רגביך מזמינים ופעם מְיָדִים בי עלבונות
פעם כל פניך רטובים ופעם יבשים כל העונות
מה עוד לא נתתי ואתן? לְמָה את רעבה?
מה אנסוך עליך שיביא שלוה?
אדמה : תירגע בן-אדם תירגע
אדם : [משנה טון] אני אוהב איך שאת מריחה,
\\ **אדמה** : אוהב...מריחה חה חה חה חה
אני אוהב לדרוך עליך
וכשאת מתמתחת
\\ **אדמה** : מתמתחת

אני אוהב לראות את גבעותיך
\\ **אדמה** : [קולות צחוק]

אני קורא לְגֶשֶׁם, ורוח מסיעה גרגר לתוך עֵינַי
 \\\ **אדמה** : אני רוח וגשם
 ואת כולך נרגשת, אך לא אֵלִי, אך לא אֵלִי
 אני יודע שחווה היא אם כל חי
 אך לי - רק אֶתְּ הָאֵם.

[עוצר, ואז כאילו מהרהר לעצמו, כבר לא עם פניו למקהלה]

היש לי אם?
 מיהי האם שלי?
 אח, מי האם שלי?

[פונה למקהלה]

רק את לי אם. רק את.
 [פונה מהמקהלה והלאה]
 [כהד]...האם שלי.

אדמה :

אדם : ולפעמים אני מרגיש יתום
 ולפעמים אני רוצה אותך יותר מכל
 חוֹלָם.

אדם : דברי אלי אימי, דברי אהובתי,
 גלי לי את קפליך
 \\\ **אדמה** : תירגע בן אדם, תירגע

עני לי
 אף פעם לא ינקתי
 לא מִשָּׂד, לא מִעֵץ
 רק מִעֵינֶיךָ, רק לסלעך הצמדתי שִׁפְתֵי
 ומִעֵץ ינקתי,
 תירגע בן-אדם תירגע : אדמה :
 אבל אני צמא בלי די, וְחֻלְבֵךְ שמטתי.
 אדם : בקשי מאחותך הרוח לא להעיר בך גרגרים
 שימלאו את פי ואת אפי.
 במקום שתמלאי אותו דגן
 שתמלאי את אסמינו בר,
 וְאֶת ממגורותי תקוה וְאֶת בֵּיתִי.

אבל הבית ריק וְאֶת - בְּצוֹרֶת
 ומשפחתי – אדם ומְאֻרֹת, ומְאֻרֹת.

[עוצר. מהורהר ואז חוזר ביתר שאת, נלהב]
 [מתחילה מנגינה עדינה]

אני זוכר אותך
 \\\ **אדמה** : אני זוכר אותך [כהד]
 רכה ומתעלסת
 מעטירה עלי
 \\\ **אדמה** : לסת...ועלי

מתוך תוכך דובדבנים
עציך מניבים,
אדם: [כהד] מניבים
כבדים, עסיסיים.

אדם: תירגע בן-אדם, תירגע

[מנגינה משתנה לקשה יותר]
אדם: ואז הפכת גובה וגם מוכסת
כועסת על אדם אך גם על חי

אדם: תירגע בן-אדם, תירגע

אדם: [בתחינה]
פתחי לי אדם, פתחי לי
כי מראשית רציתי בך, רק בך.
ולא בגדתי, לא היה לי צר עולם
גם לא עצוב,
אדם: [כהד] לא
ולא רציתי את חוה
אדם: [כהד] חוה
ולא רציתי עזר לצדי – רק את העזר, רק את
אך את מנגד, כל הזמן מנגד,
אבל ממש אלך - לא אבוא.

אדם: [עכשיו בכעס]
תירגע בן אדם, תירגע.
אתה רצית מישהי אחרת
אתה קיבלת את חוה
היא ערמומית אך לא נוטרת
ואין לך אחרת.
מלבדה.
אתה רצית מישהי אחרת
קבל אותה, קבל אותה עכשיו.
פלך לך
ולא אתן לך מרעה, ולא חלב ולא לשד
ולא תישא את שמי לשוא.

[נכנס הבל]
[רצ'ט'יב]

הבל: אדם, אל מי דיברת?
אדם: אליה [מסיט ראשו לאחור לכיוון המקלה]
הבל: נו, והיא ענתה?
אדם: ענתה, הבל, עונה היא כל העת,
עונה לה,
כמו ארבע היא עונה.
הבל: ומה אומרת?
אדם: לא הבנתי כלום
הבל: [מזיז אותו בגסות] תן לי, אני אדע כבר

אדם : [במשיכת כתפיים] בבקשה, נסה, נראה אותך מצליח לשכנע
הבל : אני אתפוס איתה מילה,
הכל כאן מקולקל
אדם : בבקשה,
אני אומלל [יוצא מהבמה]

[הבל מסתובב, לא יודע לאיפה להפנות את קולו]

הבל : אדמה, האם שומעת?
אדמה : [בקוצר רוח] שומעת כל הזמן קולך
הבל : הִזְהָרִי לך אדמה, זוכרת שנשבר לי כד ונשפכה כל השמנת?
אדמה : לא יכולה לשכוח, אפילו אם ארצה
הרי הייתי בעיניך כסמרטוט
הבל : סחטתי אותך עד טיפת שמנת אחרונה לכד חדש
אדמה : חכה חכה...
הבל : את מתנקמת בי דרכה של אמא? דרך חוה?
אדמה : מִמִּי אתה חושב שהיא למדה את כל התרגילים?
הבל : בטוח לא מִמֶּךָ
הן היא רכה ומלטפת
אדמה : [בציניות] כן, כמו נחש
הבל : ואת – במקום לתת לינוק, את רק מוצצת
אדמה : יש כאלה שיראו בכך יתרון
הבל : אם זה היה סותם את פִּיךָ...
אבל במקום לסתום, אֵת לשונך חורצת
אדמה : עדיף לִשׁוֹן אחת, משתיים מתפצלות כמו אצלך
הבל : עדיף פיצול שבלשון על פצל אישיות
רגע את צוחקת – אחר כך בוכה
אדמה : אני בוכה עליך, הבל, אני בוכה עליך, הבל
הבל : [עוצר רגע ואז מחליט להעליב]
עוד לא אמרתי כלום על איך שאת נראית
סתורה, פרועה, מופרעת
אדמה : פִּרְאִית עוד לא אמרת
הבל : פורעת חוק, את מלאה רק בעצמך
אדמה : זה דִּי לִי וְהוֹתֵר
הבל : אני אכניס בך סדר ושיטה
אדמה : ניסו את זה שְׁמִים לפניך
הבל : ונכשלו, אני רוֹאָה
אדמה : נפרדנו.
לי – האוצרות כולם.
להם - השארתי רק תפילות.
הבל : עוד תשמעי ממני, אדמה.
עוד תבקשי ממני מחילות.

[הבל נבלע אל תוך מחילה בתוך הבמה, האדמה ממשיכה בשירה הולכת ופוחתת]

אדמה : תירגע בן אדם, תירגע בן אדם, תירגע בן אדם, תירגע בן אדם
תירגע בן אדם, תירגע
[השירה נמשכת, הולכת ונמוגה עד שנכנס קין לבמה]

תמונה שלישית

קין מתעמת עם האדמה

[קין שומע את שירת האדמה "תרגע בן אדם", כולו מלא פליאה, מחפש מאין מגיע הקול ואז מזהה את מקורו ופונה אליו בטרזניה ילדותית מעל הבמה תלוייה מסיכת חימר גדולה]

קין : ראי אדמה, את קמצנית מאוד
אדמה : שים לב, קין, עד כמה אתה קטנוני
קין : ראי אדמה, את מתאפקת כבר שנים, אולי תשתחררי?
אדמה : קין, תיזהר, אני אקיא אותך ואז תחזור על ארבע, על אמות ועל גחון
קין : אני אקרע אותך ורגב, רגב, אפורר אותך
אדמה : אני אסקול אותך באבנים
קין : אני, אני... אבן אבן אסלק לך מפרצוף – תישארי קרחת
אדמה : אני אבלע אותך, כמו חולד, ותשאר רק ערימת עפר
קין : [מרים מסכה כמו מנחל חימר, של פרצוף אדם מחימר] אני מבזך שְלֵךְ אֶצֹּר גולגולת,
אמעך אותך בשתי ידי, מסכה של אדמה, והופ [מפיל את המסכה] נשבר.
[קין יוצא בכעס ומיד נכנסים חוה ואדם (ר' להלן)]

תמונה רביעית

חוה מתנה צרותיה בפני אדם על סרבנות האדמה והוא חושד בה בבגידה

[נכנסים בבהלה חוה ואדם עם השמע קול הנפץ של המסיכה, רואים המסיכה השבורה על הרצפה, מרימים שבריה, מתבוננים, מבינים שמדובר בחימר (ממששים, מריחים, טועמים) ומאשימים את האדמה בקול ובניפוח]

חוה : [פונה אל אדם]
שוב צרתי, האדמה
אדם : על מה את מתעקשת?
חוה : שוב בְּפָרְיִי היא מקנאה
אדם : מדוע את בוחשת?
חוה : בְּשִׁעַל גְּחוּנָה אשכב לישון - היא מגחכת
כשאתעורר – היא את גופי מושכת
אדם : היא אִם כְּמוֹךְ.
חוה : היא כלום, היא אפס
אדם : היזהרי, היא נקמנית
חוה : היא מנסה בְּעֶרְוָי זֶהב וְכֶסֶף לשבור המענית
אדם : אל תתעני, כבר אין על מי לסמוך, לא על הָגֶן, לא על הָאֵל
לא מחוץ ולא מתוך.
חוה : אתה יכול לסמוך עלי

אדם : עליך? כבר מזמן לא...
 חוה : *[משימה עצמה נעלבת]* אם לא עלי, אז מי?
 אדם : עלי וְעַל אוֹנִי *[מצביע על עצמו]*
 חוה : *[בלעג]* אוֹנִי? ממנו לא שמענו כבר מזמן
 יש בו חדש?
 הַלְבָּשֶׁתָּ לוֹ בִּיגוּד? מותר למדוד?
 אדם : *[בכעס]* בִּיגוּד? הלא המחלקה הזו שלך, זונה
 אם רק היה עם מה לבגוד – היית בוגדת,
 כמו שניסית עם הנחש
 חוה : עם הנחש, כמו שאמרתי כבר, לא היתה אפילו לחישה
 אדם : עם הנחש, כמו שאמרתי כבר, עוד לא היתה לך שום בושה
 חוה : עם הנחש, הרגשתי סוף כל סוף ששוב אני אישה
 אדם : עם הנחש אולי הרגשת, אך בגללו הפכת גרושה

אַרְיָה – דואט: הייתי בגן עדן

אדם : הייתי בגן עדן
 לבד. קיים. חופשי.
 סביבי פירות, חיות ושיר
 חוה : הייתי בגן עדן
 זכה ועירומה, נשית
 בלי דעת, בלי מה להסתיר
 אדם : גן עדן, את קראת לי || חוה : גן עדן...
 ליבי נמלא דבר מה
 חוה : נוצרתי בְּכִיּוֹר עֵדֵן
 ממך, מהעפר או מן האדמה
 אדם : נוצקתי לדמותך
 חוה : מְלֵאָתָּ חֶלְלִי
 אדם : הוקפתי מִבֶּטֶן
 חוה : בלי הרף, בלי אולי
 אדם : כשרציתי – באתי
 כשרצית - הגעת
 חוה : הִיָּתָּ כשהגעתי
 ולא אמרת "אֵת"
 אדם : ואת? אמרת "אהוב"?
 אמרת והתלהטת?
 חוה : *[בְּשִׁלָּה, לא שמה לב לטרונית אדם]*
 כל-כך לבד, כל-כך לבד
 אני, אתה – והוא.
[ניעורה מהמונולוג שלה עם עצמה ופונה אל אדם]
 כלום לא נתת לי.
 לא גומה לְלִחִי
 לא נשיקה לפי.
 אדם : *[בכעס]*
 זיעת אפי, זה לא מספיק?
 לקחת את צְלֵעוֹתִי ואת אָפִי,
 את כל נשמת אפי!

[אדם חושד שחוה הרתה לאלוהים "קניתי איש את ה'" ושקין הוא בנו של אלוהים "הזקן"]

[חסר]

אדם : כואב לי עדיין בצד. לא רחוק מהלב, זו את אשמה.
מאז שהגעת.... לו הייתי בטוח שזה רק הנחש...
קניתי, כך אמרת לי, איש – את קין [בצעקה] בָּיִנוּ.
[נכנס קין, לא אדם ולא חוה שמים לב. אדם ממשיך במאמרו, בתסכול ובצעקה]
עם מי קנית אותו, איתי או עם זקננו?

[קין לא מבין את הסיטואציה אליה נקלע]

קין : אדם, קראת לי?
חוה : אף איש אף פעם לא קורא לך
מאין באת? מחיית השדה?
מבטן אדם?
טרם שכחתי אותה הפתעת הכאב
כשיצאת לי בין הרגליים.
הפתעה שְׁבָעָב.
קין : [מגניב דיבור]
לא כמו שאת הכאבת לי...
חוה : הזקן ואדם היו פה תמיד
ואז – הגעת אתה.
קין : אני? אני בן היורה, גם אביו
כאוב וכואב ומכאיב.

[קין יוצא לכיוון אחד, אדם יוצא לכיוון שני, חוה נשארת, מתבוננת בלי אמפטיה ביציאתו של קין. בדיוק מכיוון יציאתו של קין נכנס הבל. מבטה של חוה מתרכז כשהיא מזהה אותו, היא מתיישבת על סלע ומזמינה אותו לשבת על סלע סמוך ממולה.]

תמונה חמישית

חוה מלמדת את הבל לנצל העולם ומבקשת ממנו לגנוב החרב המתהפכת

חוה : [רציטיב]
שמע בני תורת אמך,
אמנם עוד לא הייתי שם כשהוא קרא שמות,
....

הבל : [קוטע אותה]
גם את עוד לא הייתי שם כשהוא קרא שמות
כשהוא נתן לתנינים לזחול.

חוה : עוד לא נוצרתי כשנוצרו הרמשים,
כשנוצרו הזוחלים ושאר חיות,
אך הן כולן חיכו לי.

הבל : חיכו שפופות?
חוה : חיכו למעשים.

[הופך למגניבה חד גונית]
חוה : ראיתי את אדם
פוחד מצל צילו

חושש מהקולות שהוא שומע

[רציטיב]

אמרתי: לא ולא.

אני אקבע מוסר, אני אחליט.

הבל: [שוב קוטע אותה]

אני יודע...

[מנגינה]

חוה: נוצות מרטי מוטוס

מחלזונות הפקתי ארגמן

כולם למעני, כולם לשרותי ॥

הבל: הן לא יודעות עוד לדבר – כל החיות

חיכו לי..אם חורגת ॥

הבל: ואם יודעות - הן מדברות שטויות.

הבל: אנחנו דור ראשון מהבריא

ודור ראשון לשיעבוד

משעבדים כל חי.

חוה: שמע בן.

אדם.

אתה נועדת לגדולות

אתה תמשול בהן

והן – הן רק משל.

חוה והבל: אנחנו דור ראשון מהבריא

ודור ראשון לשיעבוד

משעבדים כל חי.

[מנגינה מתחזקת]

כשתראה את הטלה מציץ

משוך חזק, אל תפחד

אתה אביו, אתה המיילד.

כשתראה את העיניים של הסוס

זולגות דמעה - אל תיבהל.

משוך ברקסן.

דקור אותו, הצלף בו,

עד שיחדל להשתולל.

חוה והבל: אנחנו דור ראשון מהבריא

ודור ראשון לשיעבוד

משעבדים כל חי.

כשתראה את החמור נוהק –

סלק אותו מהכפיפה.

כשתראה שהוא עולה על האתון
סָרַס אותו
ושלח אלי את הביצים.

כשתרצה לשמוע תוף,
מתח יחמור על המסגרת הבוֹכָה.
מְגִיד נָשָׁה של פרא או רָאִם
עשה לך מיתר
ואז - הכה בו.

בשערות של סוס הַחֶלֶק עליו
והן יִבְכוּ – לא מְשֻׁמָּחָה.

*[הבל מבין את הכוונה, ומצטרף לשיר אבל בדיבור שירי, מרצה את אמו בכך
שהוא הולך בעקבות הטקסט שלה]*

הבל: אני אנשוף חזק בקונכיה
אני אשמע קוֹלֶךְ
גם אני אהיה חיה
אכחיד ואשתמש, אפליא במכותי
אזרוק ואנצל אשכב איתן בלילותי
עורן אפשוט
אכתוש את קרניהן
אקרע שאריות בשר, ואחורר עצמותיהן
כאבר מן החי

חווה: *[ממשיכה איתו בדיבור שירי, לא במנגינה מובהקת]*
כן, כן, צֶעַר אותן, שלא הצליחו לשרת אותך היטב
כתוש אותן, גרד אותן, לְמַד אותן כאב.

הבל: אני רוצה שתהיי אמא רק שלי
לא רוצה שתהיי אם כל חי,
רק שלי, רק שלי.

[הכרזה כמעט שירתית]
אני אוהב לַחֲיֹת! ॥ חווה: כן, כן, צער אותן

אני אוהב להרגיש את הדם באוזניים
כשאני רץ אחרי צבי
॥ חווה: שלא הצליחו לשרת אותך היטב
אני אוהב להרגיש את האוויר שורף את הריאות
॥ חווה: כתוש אותן, גרד אותן, לְמַד אותן כאב.
אני אוהב לחיות!

*[נדקלום מהיר, על סף שיר, כאשר המשפט החוזר באותה מנגינה אך בדיקציה
אחרת וחלוקת משקל אחרת בכל פעם]*

אני אוהב להרגיש את האבן פוגעת בראש נשר,
אני אוהב לחיות!

אני אוהב להריח אש, נוגעת בשומן של הכבשים
 אני אוהב לחיות!
 אני אוהב לנעוץ סכין בעין הקטנה של גור כלבים.
 אני אוהב לחיות!
 אני אוהב לדחוף מקל לפי תנין, לפרוש לו את העור
 אני אוהב לחיות!
 [להוריד קו של חוה בקטע לעיל]
 חוה : [קוטעת אותו באמצע ההתלהבות, בחדות]
 הבל, [פאזזה, מחכה ללכוד את תשומת ליבו]
 אם אתה כל כך אוהב לחיות,
 יש עוד עניין אחד
 הבל : [עדיין נמשך בהתלהבות הדקלום]
 ספרי לי אמא, ספרי לי
 חוה : [באהבה אך בציניות]
 הבל, אתה כולך אויר...
 הבל : [מתעשת, מצטנן, הופך מעט ציני ג'יכ]
 ואת, אמא, אינך יכולה בלעדי,
 בלי המזין את אישך, המחייה...
 חוה : הבל, החרב...
 הבל : מה איתה?
 חוה : היא מתהפכת, ולוהטת
 הבל : אז מה?
 חוה : אז בלעדיה הכרובים...
 הבל : [בחוטר סבלנות] אמא, בלעדיהם היא מה?
 חוה : הבל, אני רוצה לחיות, אבל הדרך אל העץ...
 היא חסומה
 הבל : אז מה?
 חוה : אז נצטרך את ששרפתי לתקן
 הגשר לשקם.
 הבל : אבל איך חוה אמנו, איך?
 חוה : צריך שתלך
 הבל : לאן?
 חוה : אל פתח הגן
 הבל : ושם מה? אפגע בכרובים?
 חוה : לא. תגנוב את החרב.
 גנוב אותה, הבל,
 הכרוב מנמנם
 וְאֶנְחֵנוּ - למעלה נשוב, אל הר עץ החיים
 גנוב אותה, הבל.
 הבל : אני? אגנוב את החרב? מדוע לא את?
 חוה : כי אני – אל אישי תשוקתי וגם היא - תשוקת אש,
 ואתה, ממני מוצלח, תתגנב כאוויר ללבבות את הלהט
 ותגנוב את החרב - גניבת דעת.
 הבל : ומה אעשה בה?
 חוה : תכלא אותה, הבל, על חוד החנית,
 כְּלֹא הַבְּרָק את הרעם
 תחביא אותה, הבל, בין קפלי הבגדים,
 תחביא ומלב הזקן תעבור הַעֲבָרָה
 ומלב משלחות הכרובים יעבור גם הזעם.

הבל : ולנו?
 חוה : ולנו, הָבִי חביבי, ולנו, יִפְתַּח מחדש עץ-כל-חי
 חוה והבל : וישׁוב לחיינו הטעם.

[הבל עוזב לפינתו (נשאר על הבמה), חוה עסוקה בפריסת מפות על שולחנות או על הרצפה, מזמזמת באופטימיות את מנגינת הפזמון של השיר מהתמונה הבאה ומעמידה סיר על הכיריים]

תמונה שישית

חגיגה משפחתית של הנאות מטוב העולם

[מצטרפים קין ואדם, אדם נשאר ליד הסיר המבעבע, קין והבל משחקים משחק לוח. אדם מתעניין במעשי חוה, בתחילה בחשד ואחר כך בהתלהבות, מנסה לטעום וחווה מנסה להניא אותו בבדיחות. אחרי זמן מה חוה מסתכלת באדם, הוא מסתכל בה. שניהם מסתכלים בילדים ואז, בהחלטיות, היא מתחילה בשירה.]

שיר חגיגה משפחתית – חטוף העולם.

[חוה]

ילדים, ילדים, יש מספיק לכולם
 הפָּרָה מוכנה על כיריים.
 בואו שבו לאכול מכל טוב העולם
 מן הַפֶּר עד לְבֶשֶׁר הכרעיים.

[כולם]

פזמון : מלוא הכד, מלוא הטנא,
 בואו בואו האוכל מוכן,
 בואו, בואו ראו את הפלא,
 עולם ומלואו מונח על שולחן

[אדם וחווה]

מיצצו מסרטן, מִצְמְצוּ לְשֶׁדוֹ,
 שילקו מילוי צדף טעים.
 הביאו איתכם כל אחד בכדו
 מפרי עץ הגן או מחֶלֶב מְרָאִים

פזמון

[רק הבל וקין]

הי אמא ואבא, יפה כאן ערכתם
 לנו ארץ נְתִנָּה פְּרוֹחֵב לֵב
 היום חגיגה, על ירח ניצחתם
 הלילה – הוא שוב מתמלא.

[כולם]

פזמון

[אדם, קין והבל]

הארץ שלנו פרועה וריקה
 רָבִים בה גומחות וסְתָרִים
 נִפְרָה וְנִרְפָּה וְנִמְלָאָה בשקיקה
 נבעל גאיות והרים.

[כולם]

הארץ היום יפה ומובטחת
הארץ שלנו – משפחת אדם.
הארץ תחתינו היום נאנחת
מחר – היא תיתן לנו גם.

פזמון

הבל : יצא לך טעים במיוחד
אדם : אפשר עוד קצת לחם?
קין : ודאי. הנה קח. מתבואה ראשונה.
[הבל חוטף הלחם בדרכו לאדם]
הבל : תודה.
מי שם מלח בתוך המרק?
חוה : נפלה לי האבן לסיר
הבל : אבן מלח?
חוה : לא, אבן גיר.
[לקין] תערבב את החומוס
הוא מפיד בבטן חיים
קין : הוא הופך נשמת אף
חוה : הוא הופך נשיפת אף-אפיים

הבל : [לקין] לאיפה הלכת הבוקר?
קין : יצאתי לקצוץ נטיעות
הבל : בכיף. למה לא?
קין : כן, גלגלתי אחר כך בכיף
הבל : ועלה העשן?
קין : כחלחל ומתוק ומחליא
הבל : לא יכולת לתת קצת גם לי?
קין : לא הצלחתי לקום
אדם : [לא שם לב לאי הקשר, נדחף בטעות]
גם אני

[כולם פורשים, איש איש לפינתו ושוקעים בשינה. בינתיים אדם משתכר ומתמסס, מתגלגל על האדמה, מנסה לשכב איתה בשביל שאולי זה מה שירצה אותה, ותוך כדי כך אונס אותה. מנגינה מהירה שיכורה ומתגלגלת]

אַרְיָה - האדם שיכור אדמה

שמח בעולם וקצת האדמה לי מתערפלת
אני שוכב עלייך ועומד לי זכות אבות
אז למה יש לי הרגשה שאת ממש נגעלת
ומזיעה בעצלתיים מוסדות?

פזמון:

לי לא איכפת
לי

העיקר – שהעולם שמח
ואני – שיכור.

רוצה לשתות איתי וגם ממני?
אֶשְׁקָה אותך בכוח, מְלֹא הַבּוֹר!

שיכורת מתנדנדת גם הארץ
האדמה שלי, ספה וגם ערסל
את מתנועעת וְאֲנִי מתנענע,
זוכר את משפחתי במעורפל.

יש לי אישה וגם בנים לי שניים
היא – מתלטפת עם נחש
והם - בחדלונם.
יש לי זמן ויש לי רוב קרניים
אני אוהב לנעוץ אותך למענם.

פזמון

אני תופס אותך חזק בשתי ידיים
את משחקת לי קֶשָׁה להשגה
זקוף ומיוחס אני נוהק ואת מזדעזעת
אני נושף – ולך יש רעש אדמה

אני דוהר – ואת כמעט בלי דעת
נהיית בוצית ורטובה וחמימה
עד מְבוּשָׁם מריח מערה שופעת
אני נמס בתנועתך, קֶשָׁה וְנִעִימָה

[*"part C"*]

חכם כל-כך השביל שלך מההולך בו
אני אוהב להיות טיפש – כלום לא קרה
אני אוהב להתנדנד, אני נלחץ
ואת - טיפה נלחצת
מה יש בו בייני? מה יש בו?
שכך אני מזיע בך תשוקה ומאמץ?

פזמון

[אדם לאט נשכב על הבמה באפיסת כוחות ושוקע בשינה עמוקה. חושך.]

מערכה שניה [הבל משעבד, קין לומד, אהבת האחים, הקרבת הקורבנות]

תמונה ראשונה

הבל משעבד החיות

[על הבמה שור עקוד וראשו הפוך. בצידה השני כלוב (ריק)]. הבל מתבונן שעה ארוכה בשור, מסתובב סביבו, תחילה בהליכה מהוססת ולאחר מכן, עם סיום הבית הראשון, בגו זקוף, בגאווה, מתמלא אדנות. הקצב מתפתח בבית השני. עדיין לא במלא העוצמה. לא ברור לקהל אם הבל מתגאה בתמים או מתנצלומסביר ועל כן מנסה לשכנע את עצמו בצדקת מעשיו. בבית הרביעי מגיע לפורטה. בבית האחרון יורד בעוצמה חזרה, הבל עוצם את עיניו ומדמיין-משחזר את מעשיו, תוך כדי תנועות ידיים. עם שחזור מרוץ התרגולות, הוא עוקב כביכול אחריה במבטו (עיניים עדיין עצומות) ובשורה האחרונה קופא מבטו (העיניים נפקחות) אל על בנקודה אחת.]

אָרְיָה - הבל משעבד החיות

ראשו הפוך וצווארו קרוע
הוא מסתכל אֵלַי בשתי עיניים אדומות.
בועות אוויר מקנה הנשימה יוצאות לָרוֹחַ
אני אדון לו. אני אדון.
אני אדון, אני ראשון ואחרון על אָרֶץ וּבָמוֹת.

השור נָגַח - ניסרתי את קרניו,
הַעִיר התייחס - את אשכיו הסרתי.
מהפרה שאבתי החלב
ואת הראש של עֶגְלָתָהּ
בחרתי לבשל בתוך הסיר,
ומעליו, פיזרתי נתחים מצפיר-עִיזִים
ואת עורו – גזרתי.

הכנתי לי מעיל וְנָעַל,
הכנעתי סוס, אילפתי זאבים.
גם דוב הרקדתי לְשִׁמְחָה לָב.
אני אדון, אך עוד לא בעל,
חוץ מִכְבֶּשֶׁה אחת,
(אני חושב...)

ציפור בַּכְּלוֹב הנחתי
גוזלים לקחתי.
לקחתי גם ביצים מתוך הקן
שהנחש לא יסתכן
ולא יָקַח על חשבוני.
הלא אֲנִי הוא השליט. אני. אני.

עצמתי את עֵינִי, גם את יָדֵי עצמתי
בתוך הכף מחצתי אפרוחים
בין אצבע לאמה ניתקתי את ראשם.

כמו פרחים
הם נקטפו.
אִמָּם, התרנגולת, רצה.
בלי ראש,
רק מזרקה של דם.
מתוך החור המקרקר:
מְעוֹף קפוא.

[נכנס קין מהצד הנגדי לצד אליו מופנים פני הבל הקפואים, מתבונן בהבל, לא מבין את
הסיטואציה]

תמונה שניה

תירוץ האחים לשיעבוד – להשליט סדר בעולם

[קין מסתובב מסביב להבל שבעקבות הסיבובים לאט מתעורר ממבטו הקפוא. קין
מפתה את הבל, מדובב אותו כדי שידבר. תחילה הבל מדבר מתוך ניתוק ולאט לאט
"נכנס" לתוך הדיאלוג. קין ממשיך להסתובב סביבו עד שקולותיהם מגיעים לרמה שווה
של עוצמה והיגוי]

קין : גפן מופרעת
הבל : שור משתולל
קין : תאנה מתולעת
הבל : חמור מיוחס
קין : תלם פרוע
הבל : כלב שוטה
קין : תפוח נגוע
הבל : [עוצר את הקצב] תולעים בדגים
[קין והבל מביטים זה בזה ואז בתיאום מושלם מתחילים, על פי סימן הסכמה]
הבל וקין : [דקלום רציטיבי]
עולם בלי שיטה
זאבים וזאבות,
אדם לאדם מעביר מחלות
עולם ישן עד יסוד נחריב
עולם חדש לעצמנו נרכיב.
אתמול נלקח הכל מכולנו
מחר - הכל שוב יהיה שלנו!

[דקלום בלי קצב]
קין : נקרא לְסֶדֶר סוס גם אריה
נשליט רצון, נרתום, נצליף.
הבל : נשרוט שריטות באדמה
נכריח אותה להעלות יבול.
קין : עוד ועוד ועוד ועוד,
שיבולת לשיבולת נאסוף

קין והבל : [בעוצמה מתגברת, אוניסונו, תוך כדי דיבור מבינים את העוצמה שבהיותם
יחד, שבדיקלומם יחד, עומדים בסוף במרחק מה אחד מהשני אבל בעוצמה
ובכוונת חיבה גדולה]

כל העולם שלנו, רק צריך לחטוף,

כל העולם שלנו,
בוא נכניס בו סדר,
ואם הסדר טוב -
טוב גם הסוף.
כי רק צריך, כי רק צריך, כי רק צריך לחטוף.

[מתחזקים זה מזה בשכנוע עצמי וחוזרים בקול רם יותר]

כל העולם שלנו, רק צריך לחטוף,
כל העולם שלנו,
בוא נכניס בו סדר,
ואם הסדר טוב -
טוב גם הסוף.
הסוף – גם הוא בְּסֵדֶר. [אולי להוריד את הבית הזה]

[פאווזה. מבינים את הקשר החזק ביניהם]

קין: [בפרץ רגש שלא ממנהגו]
הבל, אתה היקר לי מכל.
[בשכנוע יתר]
הבל, אתה היקר לי מכל!
הבל: קין, בזכותך אני יכול לצאת לנדודים, לחזור הביתה, להניח
ראש על שקי החיטה.
כשאמא ואבא ילכו מפה, כל זה יִשְׁאָר? יהיה שלנו?
קין: [במעט חשש]
גם את הנחש נִיכָש אנחנו?
גם אותו נצליח לסדר ולְיָשֵׁר?
[השאלה נשארת תלויה באויר]
נכנסת חוה. מתייצבת ליד הבל, מניחה יד גם על קין. מעבירה מבטה מאחד לשני, משהה
אותו על כל אחד מהם, ואז מבלי לומר שום משפט מקדים מבקשת מהם: []
חוה: הֶבֶל, קֵין, תשאירו אותי כאן לבד, אני צריכה לעשות זאת לבד,
בעצמי. אני – והיא. [מציינת בזריקת צוואר אחורה לכיוון המקלה]

תמונה שלישית

חוה מנסה להִשְׁבִּיעַ את האדמה

[חוה כועסת על האדמה שלא נותנת מפריה, שהיא לא מצליחה להשליט את רצונותיה
עליה. חוה, כאם כל חי, מרגישה אחראית לרווחת החיים, אך חסרת אונים כנגד סירוב
האדמה.
בצעד מיסטי, שלחוה נראה הגיוני ונחוץ, חוה מבצעת טכס פולחן שלדעתה יכריח את
האדמה להפוך לפוריה שוב, לציינת לרצונותיה. חוה כורעת מעל האדמה (תנוחת כובסת)
ומפרה אותה, משביעה אותה לתת פריה אחרי שהרוותה אותה בדמה.
חוה קמה מהכריעה, רוקדת ורוקעת על האדמה בלחש נחש ובנחישות שאמורה להכניע
את האדמה. בסוף הריקוד (הפזמון האחרון) היא חוזרת לתנוחת הכריעה, פרועה
ומתנשפת ומסיימת את הטכס]

אֶרֶץ – רְאֵי אֲדָמָה

רְאֵי אדמה, זו אני – אִם כָּל חַי
כורעת עליך מְרַבֵּיעָה מְדָמִי.
מְשַׁבֵּיעָה אוֹתְךָ – שְׁתִּי!

אֵינִי מְתַבַּיֶּשֶׁת מִמֶּךָ – אֶת אוֹיֵבִית
צָרִיךְ לִהְיוֹת אוֹתָךְ, לְבָתֶּר.
צוֹבַעַת אוֹתָךְ בְּצַבָּעִים שֶׁל יוֹגֵבֵת,
לֹא אוֹתֶר לָךְ, לֹא אוֹתֶר.

אֲנִי מְשַׁבֵּיעָה בְּשִׁדּוּתֶיךָ שׁוֹרֹת
אֲנִי מִרְטִיבָה אֶת תִּלְמִיךְ, גּוֹפֶךְ.
מֵאֲלָצַת אוֹתָךְ לִפְתּוּחַ רִגְלִים
לְהוֹצִיא מִתּוֹכְךָ יִרְקוֹת וּפִירוֹת.

עֲרוּמָה מְעֻלֶּיךָ אֲנִי מִתְּבוֹסֶסֶת,
סוֹלֶלֶת עוֹד דֶּרֶךְ לְבָטֶן בְּטֶנֶךְ.
קִנִּיתִי כֶּבֶד אִישׁ, קִנִּיתִי גַם חֶלֶב
הִגִּיעַ זִמְנֶךָ לְזַחֹל עַל גְּחוֹנֶךָ.

רְאֵי אֲדָמָה, זֶה אֲנִי – אִם כָּל חַי
כּוֹרַעַת עֲלֶיךָ מִרְבִּיצָה מְדָמִי.
כּוֹרַעַת עֲלֶיךָ מִרְבִּיצָה מְדָמִי.
קוֹנֵם עֲלֶיךָ - בְּדָמִי חַיִּי!

[חושך על מקום כריעתה של חוה, אור אדום לאט עולה בצידה של הבמה]

תמונה רביעית

אדם מלמד את קין להכין כלי עבודה

[בתוך הכתם האדום, אדם וקין שפופים, עסוקים בהכנת כלי עבודה ליד דימוי אש]

אדם : תִּיזְהַר עַל הָעֵינַיִן
שֶׁלֹא יִקְפּוֹץ פֶּצֶל שֶׁל צוֹר
או נִיצוֹץ.
תִּיזְהַר עַל הָאֵבֶן
שֶׁלֹא תִתְנַקֵּם בָּךְ עַל הַמַּכּוֹת.
עַל הַיָּדִים תִּיזְהַר
שֶׁלֹא יִמָּשְׁכוּ לַעֲצָמִים חֲדִים.
קין : מֵאִיפָה לְמַדַּת כָּל-כֶּךָ לְהִיזְהַר?
לִפִּי הַסִּיפּוּרִים, כְּשֶׁהִיִּיתָ בֶּגֶן
הַכָּל הָיָה טוֹב.
אדם : הַכָּל הָיָה טוֹב עַד שֶׁהִגִּיעַ זָקוֹף וַחֲלָק הַנַּחֲשׁ
[עוצר לרגע]
כְּשֶׁהִיָּה לָךְ גִּרְזוֹן
תּוֹכֵל לִגְזוֹם עֵנֶף
וּגְזַע לִגְדוּעַ.
קין : וְגַם נַחֲשׁ?
אדם : תּוֹכֵל, רַק תִּיזְהַר, כִּי הוּא חֲבִיב עַל אִמָּא וְעַל הַבֵּל
קין : וְהַמְּגֹל? מֵאִיִּן לִי לִדְעַת לְהַכִּין אוֹתוֹ?
אדם : הֵנָּה, אֲנִי מֵרָאָה לָךְ,
אֲמַנָּם אֲנַחְנוּ בְּתִקְוַת הָאֵבֶן
אֲבֵל מִתְּחַדָּדִים אֶל הַבְּרִזָּל, אֵיתוֹ וּלְקִרְאָתוֹ.

קין : בשביל מה לנו כל זה?
 אדם : כדי לחיות ולאכול ולהזיע
 קין : ואי אפשר פשוט לחזור ולאכול מעץ הגן?
 אדם : לא, אי אפשר.
 שומרים עליו.
 קין : מי?
 אדם : כרובים.
 קין : כרובים זה קל, תתן לי לַנַחֲשׁ, גם אש?
 אדם : גם חרב.
 קין : ישרה?
 אדם : מתהפכת, מבוקר עד ערב.
 קין : תן לי. אני כבר אראה לה, כלבה מלוכלכת
 אדם : למה? מה תעשה?
 קין : אשבור אותה שָׁפָר. אני מנוסה.
 אדם : ומה אם תִּכָּה?
 קין : אל תדאג אדם-אבא, אני רגיל להכות.
 הלכתי.
 אין לָמָּה לחכות.

[קין יוצא מהבמה בצעד נמרץ, אדם יוצא אחרייו בצעד מהוסס, מלא מחשבות]

תמונה חמישית

הקרבת העולות על ידי האחים

ריקוד המזבחות

[על הבמה שני מזבחות. מזה של הבל עולה עשן ומהשני לא.
 האחים לא שרים, רק מבצעים פעולות פולחן. רוקדים אל המזבח הלוח וחוזר ועם
 המזבח, מלטפים אותו, מענגים אותו, מתנתקים ממנו כדי לבחון מרחוק את השפעת
 הקרבת הקורבנות.
 ברקע שירת מקהלה ללא מילים.]

תמונה ששית

לפתח חטאת רובץ - הרהור

[בסיום הריקוד, קין יושב מאוכזב ומהורהר במרחק מה מהמזבח, מתבונן בו ושר]

אַרְיָה – "לפתח חטאת רובץ"

לַפְתַּח חַטָּאת,
 לַפְתַּח רוֹבֵץ,
 בַּפְתַּח רוֹבֵץ סְבִלְנִי.

לַפְתַּח מִתֵּת,
 עֵינַיִם נוֹעֵץ,
 לַפְתַּח רוֹצֵה שְׁלִמוֹנִים.

לַפְתַּח חַטָּאת,

לַפְתַּח רוּבֹץ,
בַּפְתַּח רוּבֹץ סַבְלָנִי.

חֲרַב טַפְשִׁית,
לַפְתַּח יוֹשֶׁבֶת
לְהָטִים תְּלַהֲט בְּגָנִים.

אֶשֶׁת נָשִׁית
עַל פְּתַח נִצְּבֶת
מַחֲטִיאָה וְחוֹטֵאת בֵּין בָּנִים.

לַפְתַּח חֲטָאת,
אֵין לְשֹׂאת,
אֵין לִי שָׂאת.
לְנֶצַח חַיִּי מִשְׁתַּנִּים.

[באווירה מהורהרת, אך עם הבנה אינטואיטיבית מהשורה האחרונה על כך שחיי עומדים להשתנות, מעומעמים אורות הבמה. מוזיקת מעבר ממשיכה באותו נושא מוזיקאלי של האריה האחרונה]

מערכה שלישית [כשלון השגת החרב, הרצח, האבל, התקווה]

תמונה ראשונה

האחים מנסים להשיג את החרב המתהפכת

[שני האחים משני עברי הבמה, פניהם מופנות החוצה באלכסון, הם אינם מבחינים זה בזה ומתקדמים אחורה בזחילה עד שמתנגשים. אז מהסים אחד את השני וממשיכים בלחש תחילה]

הבל: אחי?
אני מריח את בגדיך.
אחי? [להוריד את קין מהפרטיטורה]
קין: אני?
הבל: אחי? נכון? אחי?
הזה אתה פה?
קין: האם אתה הוא זה?
הבל: כן קין, זה אני, תהיה בשקט.
תִּלְחַשְׁשֵׁשׁ.
קין: ללחוש? למה ללחוש? [כל אחד בנפרד]
הבל: כי רק בִּלְחָשִׁים אצליח
קין: במה? נצליח?
הבל: [מבין מה קין עושה במקום]
נצליח להחזיר את שנלקח
קין: איך נחזיר אם לא בִּחְרָב?
הבל: נחזיר בְּרוּחַ, בְּעֵין הָרֶף
קין: אנילא מבין, מה שנלקח בכוח,
רק בכוח יִחְזֹר
הבל: [מפטיר] איזה אידיוט, השם יעזור
קין: [מרים מעט קולו]
אני יוצא ברעש

להשתלט על הכרובים
להכניע חרב בַּמְנוֹר-אורגים
אתה - אל תִּלְמַד אותי כיצד רבים!
[מרגיע אותנו]

הבל :

רב לך, רב קין
זו חרב מתהפכת ורבת-סיגים
מִפָּה תִּפָּה בנו אִפְּיִים - ואנו נסוגים.
קין : גם לנו שני פיות...
הבל : אבל ארבע ידיים
קין : וזרועותינו נטויות
הבל : אבל יכולנו לֹא להיות
קין : הן בשביל זה אנחנו כאן
הבל : אל תוותר על הנזיד בשביל קנקן!
קין : [לא מבין]

אני לא מוותר על כלום
הבל : וגם אני לא, אני אקנה את כל חלקת השער,
הפתח לגן עדן, ולא חשוב מי שם רובץ
קין : [מתלהב, מדבר בקול רם יותר ויותר]
אני אחרוש את השדה בַּתֶּעַר
אוציא ממנה כל נוצץ ומנצנץ
הבל : [מנסה להסוות]

תשתוק! סְתוּם!
[בבת אחת נשמעת המקהלה, בשיא הכוח, בהפתעה]
מקהלה : תירגע בן אדם, תירגע
[קין והבל נבהלים מאד אבל לא נסוגים]

קין והבל : היא משוגעת!
קין : הִתְגַּלְנוּ
הבל : [בציניות] כן. התקצרו חיי.
אדמה : להתראות לכם, קִצְרֵי רְאוּת
כאן נסתיימה התחרות
אני, שְׂכַחְתֶּם, מלפת כל העצים
ונסיכת פְּלִי הַבְּרָזָל המלובן!
אתם - שניכם ניצים
והשלישית, הראשונה, לוקחת את החרב
ומעתה היא חרב של חורבן ושל בצורת ורעב
שנה שנה היא תתהפך
ולא תדעו מתי ואיך.
[בסמכותיות ובכעס]
לכו מכאן עכשיו!

[קין והבל מבוהלים מהאדמה מקללתה ומנצחונה עליהם,
חפויי ראש הם ממלמלים באין כח]

הבל : אני חוזר אל הַמִּטְבַּח ואל הַהֶקֶג
קין : אני חוזר לאדמה ואל סרבנותה...
הבל : נרָאָה לי שעכשיו נסגר הפרק
קין : נדמה לי שסוף סוף הבנתי מה היא אותה
נדמה לי שסוף סוף הבנתי מה היא אותה
ממה היא תיפתח, מדוע היא נסגרת.

[הבל יוצא לאיטו, עצוב ומאוכזב. קין נשאר על הבמה, צועד אנה ואנה חושב, מתלבט,
מהנהן לעצמו בהבנה]

תמונה שניה

הקרבת הבל על ידי קין

[קין מבין שהאדמה תתן פריה רק בעקבות קרבן שיוגש לה, בזכות בעילתה בכוח (בדומה לתמונת האונס מהמערכה הראשונה). הוא מסכין עם העובדה שהקרבן היחיד האפשרי הוא של הבל אחיו (בניגוד לרצח אבואם שעברו הם אלוהים ואם-כל-חי החיונית להמשכיות), אבל הוא מתקשה לקבל את המסקנה. בשירה קין מעשי "צריך קרבן", יודע מה "צריך לעשות" ובשל אופיו מתכוון לעשות זאת באלימות כבושה וכובשת (מינית). בשורה הראשונה בפזמון החוזר המילה "אדם" האחרונה בשורה הראשונה היא פנייה (לאביו, לשומע, בבחינת man, "בן אדם"). תוך כדי השירה מתחוויר לו שהוא בעצם גוזר את דינו של הבל, לא מתוך שנאה אלא כגיבור טרגדיה ההולך בעקבות גורלו הקבוע מראש. הוא עדיין לא קורא לו בשמו אלא אומר "בעזרתו". שירת הפזמון הולכת ומתגברת מפזמון לפזמון (באותה מנגינה) והמישפוט משתנה בין חזרה לחזרה עד שההדגשה בפזמון האחרון הוא על ה"אדם" שבשורה "צריך קרבן אדם" ואז הדגשה על המילה הסוגרת "אדם" ולאחריה דממה.]

אָרְיָה – צריך קרבן

[להוריד מילים מושרות מהמקהלה]

אָדָם צָרִיךְ קָרְבָּן, אָדָם.
צָרִיךְ קָרְבָּן אָדָם.
צָרִיךְ קָרְבָּן.
אָדָם.

אָדָם צָרִיךְ קָרְבָּן, אָדָם.
צָרִיךְ קָרְבָּן אָדָם.
צָרִיךְ קָרְבָּן.
אָדָם.

עַד שְׁלֹא יוֹגֵשׁ, הִיא לֹא תִתֵּן,
עֲקֻשֶׁת הִיא הָאֲדָמָה.
וְאִם יוֹגֵשׁ הִיא תִּעָטֵר,
וְדֶשֶׁא-עֶשֶׂב הִיא תִּצְמִיחַ, גַּם קִמָּה.

אָדָם צָרִיךְ קָרְבָּן, אָדָם.
צָרִיךְ קָרְבָּן אָדָם.
צָרִיךְ קָרְבָּן.
אָדָם.

אֲנִי אֶבְעֵל אוֹתָהּ כְּמוֹ הַגֶּשֶׁם,
שְׂדוֹתֶיהָ אֶפְשֵׁק בְּעִזְרָתוֹ.
הִיא – אֲנוּסָה וּמִתְבּוֹסֶסֶת
תִּצַּעַק בְּקוֹל דְּמִיּוֹ גּוֹבֵעֵת לִקְרָאתוֹ.

אָדָם צָרִיךְ קָרְבָּן, אָדָם.
צָרִיךְ קָרְבָּן אָדָם.
צָרִיךְ קָרְבָּן.
אָדָם.

ריקוד הרצח

נשני האחים לבד על הבמה. תחילה הבל ואחר כך קין, לופת את הבל כמי שרוצה ללטרף, לחבק. מתחיל בעדינות ומדי פעם נזכר כי עליו להקריבו כקרבן ומנסה לחזק את אחיזתו. הבל לא מבין, משתף פעולה, חושב שמדובר במשחק בין אחים. קין ממשיך בנסיונותיו המעידים על הסערה הפנימית המתחוללת בו בין אהבתו את אחיו לבין ההכרה שהכתה בו שהקרבן הקורבן היא המעשה הנכון. לבסוף קין באחת רוצח את הבל בתנועת אבן או חרב איבחתית.]

תמונה שלישית

זעקת האדמה

אַרְיָה – זעקת האדמה

מקהלה: אֵי הַבֵּל אַחִיךָ?
 אֵי הַבֵּל אַחִיךָ?
 אֵי הַבֵּל אַחִיךָ?
 אֵי הַבֵּל אַחִיךָ?
 אֵי הַבֵּל אַחִיךָ? אֵי.... אֵי?

תמונה רביעית

השומר

[לאחר שמסתיימת שירת המקהלה של "זעקת האדמה" נ"אֵי הַבֵּל אַחִיךָ, אֵי הַבֵּל אַחִיךָ?], קין בהלם, מתחיל לעכל את העובדה שנשאר בלי הבל, לאחר הרצח וההקרבן. מבין שתופעה חדשה, אליה אינו מורגל, מתרגשת עליו – מות של מישהו אהוב וקרוב.

קין נרגש מאד, מבולבל, מחליף בין אמירה "אנוכי השומר" שהופכת לאט עם התפתחות השירה לשאלה "השומר אנוכי?" (שימו לב לניקוד השונה). הולך הלוך וחוזר בקצב השירה, לעיתים תוך מבטים מטורפים לצדדים ולקראת הסיום מתכנס לתוך עצמו השירה נעה בין בלבול לבין זעקה עדינה.]

אַרְיָה - שיר השומר

[קין]

אֲנֹכִי הַשּׁוֹמֵר, הַשּׁוֹמֵר אֲנֹכִי,
בלהט, בחרב הופכת.
השומר בתוכי, בתוכי גם אחי,
דור שְׁנֵי לְנִדְוָדִים וּלְלָקֶת.

אנוכי השומר, כותנתי מלוכללת,
שומר על שְׁמִיר ועל שְׁנִית.
מנחם וּמְרָצָה אדמה כעושה
משקה לתוכה דָם בְּנִי-בֵּית.

אנוכי השומר, השומר אנוכי,
אנוכי ועזוב באין אח לי.
הקרבן לא יושב,
הקרבן בתוכי,

הקרִבֵּן שֶׁבֶן הָרֶף, בֶּן-הָרֶף צִמַּח לִי.
הַקִּרְבֵּן שֶׁמֵּאֲרָץ יִזְעַק לִי.

אֲנוּכִי הַשּׁוֹעָה, הַשּׁוֹאֵל, הַשּׁוֹהָה,
בֵּין עֲצֵי שְׁפָרִים, שְׁפָרִים הַפֶּךְ מֵר.
שׁוֹמֵר חֲרִישִׁי עַל חֲרִישׁ, עַל הַמִּשְׁךְ,
עַל זֶרַעַם שֶׁל חוּה וְאָדָם,
שׁוֹמֵר חֲרִישִׁי עַל חֲרִישׁ, עַל הַמִּשְׁךְ,
אָדָם שֶׁזָּרְעוּ לֹא שָׁמַר.

אֲנוּכִי הַשּׁוֹמֵר מִלֵּל מַה מְלִיל?
מַה מִּיּוֹם? מַה יִּקְרַב, מַה יִּרְחַק לִי?
הַשּׁוֹמֵר אֲנוּכִי אֶת אַחִי? אֶת הַבָּכִי?
הִסְלַח לִי?

אֶת אַחִי אֲבַקֵּשׁ,
פְּתִיל שֶׁל עֵצָב עֵיקֶשׁ,
רִגֵּשׁ מֵר שְׁעוֹד טֶרֶם יִדְעֵנוּ:
אִישׁ הָרִגְתִּי -
הַפָּצַע,
נִשְׁאָר בְּתוֹכִי
פֶּעֶקוֹר שֶׁמֵּעוֹלָם לֹא נִטְעֵנוּ.

אֲנוּכִי הַשּׁוֹמֵר, הַשּׁוֹמֵר אֲנוּכִי?

תְּמוּנָה חֲמִישִׁית הָאֵבֶל

[אָדָם וְחוּה מִתְחִילִים מִשְׁנֵי צִדֵּי הַבִּמָּה וְשָׂרִים תוֹךְ כַּדִּי הַלִּיכָה הָאֶחָד אֶל עֵבֶר הַשֵּׁנִי. לֹא
נִפְגָּשִׁים אֲלָא חוֹלְפִים זֶה עַל פְּנֵי זֶה וּמִסְתַּבְּבִים בַּהֲלִיכָה (לֹא עַל מְקוֹמָם) אָדָם נֹרָאָה אֲבוֹד
וּמְנוֹתָק, לֹא מִבֵּין לַחֲלוּטִין אֶת הַסִּיטוּאָצִיָּה. חוּה נֹרָאִית פְּרוּעָה פִּיזִית וְחִנּוּקָה.
בְּבֵית הַלְפָנִי-אַחֲרוֹן, עִם הַשְׁלֵמַת הַסִּיבּוּב שֶׁל כִּ"א מֵהֶם הֵם נִיצְבִים כְּתֵף אֶל כְּתֵף אֵבֶל
מִבִּיטִים כִּ"א בְּאַרְבַּעִים וְחֲמֵשׁ מַעֲלוֹת הַחוּצָה, לֹא זֶה אֵל זֶה.
בְּבֵית הָאַחֲרוֹן הֵם מִתְיַשְּׁרִים וְשָׂרִים אֶל הַקֹּהֶל אוּנִיסוֹנוּ (?), עֵדִיין לֹא מִסְתַּכְלִים זֶה בְּעִינֵי
זֶה, כֹּאִילוּ כָל אֶחָד מִכּוֹנֵס בְּתוֹךְ עֲצָמוֹ וְתוֹהָה, אֵךְ שׁוֹאֵב כּוֹחַ מִתְהִיטוֹ וְאֵבֶלוֹ שֶׁל הָאַחֵר.]

דּוֹאט אֵבֶל שֶׁל אָדָם וְחוּה

אָדָם: מַה זֶה, חוּה?
מַה עוֹבֵר לִי בִלְב?
מַה חוֹיֵתִי בִלִּי שֵׁם שֶׁאֶקְרָא לוֹ?
שׁוֹרֵף כְּמוֹ כּוֹוִיָּה
כְּמוֹ שִׁפּוֹד מִסְתַּבֵּב
מַה קֶרֶה לִּי?
וּבִנִי, מַה קֶרֶה לוֹ?

חוּה: גּוֹרֶשְׁנוּ, אָדָם, שׁוּב גּוֹרֶשְׁנוּ, אָדָם
הָעוֹלָם מִסְתַּבֵּב וְחוֹזֵר.
הַתוֹהוּ חוֹזֵר וְהַבְּוֹהוּ חוֹזֵר
לֹא נֹרָאָה עוֹד "כִּי טוֹב"
רַק אָדָם לֹא חוֹזֵר עוֹד

כי רע לו.

אדם : וּבִגְדֶיךָ, מה איתו?
איך אבד אל מותו?
אֵי עֶבֶר?
אל הגן?
שָׁב אל עדן?

חוה : לא אדם,
הוא גורש אל ארצות המתים הרחוקות,
שאחרי עֲדָנִים, שאחרי נהרות
הוא יתום מאיתנו עכשיו,
בן-אדם,
יחד : ויתום העולם, ונורא לו.

יחד : רק אנחנו נשארנו,
לבד.
הַנְּפִלִים בְּאֶדֶם,
בְּגֵרֶשׁ הַמִּתְמִיד \\\ אדם : גורשנו גורשנו חוה
אבודים מְבִנִים וּמַדְעֵת. \\\ אדם : שוב גורשנו חוה
חוה : אסופים זה בזו
שואלים ושותקים
העולם המוכר –
מה קרה לו? \\\ אדם : מה קרה לו?

יחד : מה זה, חוה\אדם?
מה עובר לי בלב?
מה חויתי בלי שם שאקרא לו?
אדם : שורף כמו כווייה
כמו שיפוד מסתובב
יחד : מה קרה לי?
ובני, מה קרה לו?

[חוה ואדם יוצאים יחד מהבמה לאותו צד. ספוט מופיע ורואה בצידה השני של הבמה
את קין צנוף כעובר (עד אז שכב בחושך, לא זו ולא הבחינו בו). קין קם כאילו קם מבכי, לא
משינה, כאילו שמע את כל הדואט של הוריו].

תמונה שישית קין ורוח הבל – התובנות

[קין מסתובב חסר מנוח על הבמה, מעט מתנדנד, מחפש דבר מה אבל לא יודע מהו. הולוגרמה של
הבל מוצגת על הבמה, או צל שלו.
תחילת הדואט (גם ברציטיב) – הבל וקין שרים באותה מנגינה, בשני סולמות שונים. פה ושם
מתגנבת שורה רק של אחד משני הקולות. כל העת קיים חוסר וודאות אם הבל מדבר מעולם
המתים או שמתוך ראשו של קין. מתקשר לסיום הסצנה הקודמת בה קין חושב שהוא משתגע
אל מול חוה ואדם שאומרים לו שאכן כך.]

קין : [בטירוף, מדבר לעצמו אך משוכנע שמדבר למישהו ששומע אותו]
[תחילת מוזיקה]

קול הבל : בתוכך. בתוכך.
קין : אחי? אחי שלי? אייכה? אחי, איפה אתה?

קול הבל: בתוכך. בתוכך.
 קין: בתוכי? אבל הרי קולך בחוץ!
 קול הבל: קולי צועק מתוך החוצה
 קין: ומה מתוך צועק?
 קול הבל: אתה. אתה צועק מבין קרבי, מבין קרביך
 קין: לכן הוא מתהפך? לכן מושך?
 קין וקול הבל: לכן, וגם משום שיתכן שבני מעי הם בני מעיך
 קין: ומי הומה לי?
 קול הבל: הומה לי מי?
 זה העולם. המהומה אשר חוללת.
 קין: אני חוללתי כלום, זה הוא – ואדמתו [למחוק את ההד של הבל, קין לבד]
 קול הבל: כן. עכשיו אני איתו.
 קין: היכן?
 קול הבל: שבתי אל האדמה, עכשיו אני גם היא,
 היא - גם אני.
 חלקי – אתה. אתה – חלקי.
 לראשונה הבנתי, במותי.
 אני נכון להיות קורבן, עולה.
 לזבח רבע מהאנושות כולה
 להתקרב אליה, אל המטבח, לגאולה.
 [תחילת שירה רצופה – קין בלבד עם ליווי הבל במנגינה אך לא במילים. קין אוסף תובנות והשלמה עם המצב, אך עדיין לא לגמרי מבין מה מעמדו]

תמונה שביעית הוקל לאדמה

ההשלמה, המבול, הנחמה, שירת שת, הימים שעוד נכוננו לנו.

[על הבמה חוה, אדם, המקחלה וממנה מופרד סולן טנור או סופראן – שת. קין עם הגב, בצד
 הבמה בתנועת הליכה קפואה. הולוגרמה של הבל (!)]

"אורטוריה" – עולם תם ונשלם

מקהלה: עולם תם וְנִשְׁלָם, עולם תם ונשלם, עולם תם ונשלם
 אין בו מתוס, אין בו מתוס. עולם תם ונשלם.
 חוה ואדם: עתיק יומין, עתיק יומין, אנחנו שוב נכונים,
 עתיק יומין, עתיק יומין, אנחנו שוב נכונים.
 שת: אנחנו חדשים, רחוצים, ידינו רחוצות
 חוה ואדם: מבראשית, מבראשית
 באדמה נחרץ מענית
 מקהלה: עתיק יומין, עתיק יומין, כל העולם - עתיק יומין
 מהתחלה, מהתחלה, האדמה תתן יבולה
 בין אדם לבין בניו - האדמה מפויסת עכשיו
 זו אני אדמה, לא כנועה, לא צנועה
 אדם וחוה: כל חיות הפרא שוכבות לישון
 כל הפרות מקוות לטוב, מקוות לחסד
 חולמות על חלב, חולמות על עשב
 רק מדעת העץ, מדעת מולדת
 אי אפשר כבר לסגת

מקהלה : עולם תם ונשלם, עולם תם ונשלם, עולם תם ונשלם
אין בו מתום, אין בו מתום. עולם תם ונשלם.

אדם וחוה : השריפה הגדולה שכילתה את ליבנו
מצמיחה מתוכה שְׁמָנִים למאור
מדשן האפר, יוצאים מכלינו
ילדי העולם דור לדור, דור לדור.

שת : עתיק יומין, עתיק יומין, אנחנו שוב נכונים
עתיק יומין, עתיק יומין, אנחנו שוב נכונים
גם אם יבואו ימים וְיָכֶסוּ אדמה
כְּמִים לַיָּם וְיָכֶסוּ
והיא אדמה כעושה ומעונה,
שְׁטַפְנָה זָקֵן על אשר מיאנה
להצמיח דשאים, לשמש למרבץ,
להיות לחיות השדה למרמס.

הוא יזמין עננים,
עוד יבואו ימים,
עוד יבואו ימים.
ויטיל בה המון ממימיו השוטפים
מתהומות מעינות הוא יקרא לְהָרִים
אז אשא אל הָרִים
את עיני לְהָרִים
לעזרי, לעזרי,
היואיל לְהָרִים!

תוסיף אדמה לעמוד במריה,
הזקן יכסה במימיו את פגמיה,
רק אני נער קט אֶשְׁאֲלָה, אֶשְׁאֲלָה
לְהִיטִיב את יָמִי, לְהִיטִיב את ימיה.

יְמִינוּ כולנו חוֹבְרִים לְאֶחָד
אֶרְעִי כְּחֶצִיר מלפניו לא ארעד
אציץ ואראה אֶפְגַּע ואלמד
כל בשרי כְּחֶצִיר
כל חסדו עדי עד.

אדם וחוה : אל הילד הזה התפללנו
עוד בטרם ידענו תפילה
אל הילד הזה התפללנו
עוד בטרם ידענו תפילה.

כולם : עולם תם וְנִשְׁלָם, עולם תם ונשלם, עולם תם ונשלם
אין בו מתום, אין בו מתום. עולם תם ונשלם.
עתיק יומין, עתיק יומין, אנחנו שוב נכונים
עתיק יומין, עתיק יומין, אנחנו שוב נכונים

סוף